

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **PRO-DOMA, SE**, IČO: 242 35 920
se sídlem Budčická 1479, Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
se sídlem Masarykova 153, Příbram

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Gorazdova 24, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2025, č.j. ČOI 138871/25/O100/So/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací přeplatek soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Přeplatek v uvedené výši bude žalobkyni vyplacen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Jiřího Kokeše.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- IV. Soud vyzývá právního zástupce žalobkyně advokátku Mgr. Jiřího Kokeše, aby ve lhůtě do tří dnů od doručení tohoto rozsudku soudu písemně sdělil číslo účtu, na který má být přeplatek soudního poplatku vrácený žalobkyni dle výroku III. tohoto usnesení zaslána, popř. adresu, na kterou má být poukázána poštovní poukázkou.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy (dále jen „Inspektorát“) ze dne 7. 7. 2025, č.j. ČOI 62129/25/1000 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 12. 12. 2024 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jehož se dopustila tím, že dne 29. 11. 2024 na internetových stránkách www.pro-doma.cz (na e-shopu) informovala spotřebitele u tří druhů prodáváných výrobků o slevě z ceny, ačkoliv se nejednalo o slevu, ale o informaci o cenovém rozdílu mezi prodejní cenou žalobkyně a ceníkovou cenou výrobce. Jednalo se o následující výrobky:
 - 1) Cihla POROTHERM 30 PROFI DRYFIX P10 – 247x300x249 mm – bylo uvedeno -42% a přeškrtnutá cena 132,01 Kč a dále prodejní cena 76,57 Kč/ks s DPH;
 - 2) Cihla POROTHERM 38 T PROFI DRYFIX P8 – 248x380x249 mm – bylo uvedeno -35% a přeškrtnutá cena 276,73 Kč a dále prodejní cena 179,87 Kč/ks s DPH; a
 - 3) Cihla Heluz Family 44 P10 2in1 broušená – 247x440x249 mm – bylo uvedeno -37% a přeškrtnutá cena 354,53 Kč a dále prodejní cena 223,35 Kč/ks s DPH.
2. Popsaným jednáním žalobkyně porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, a to užitím klamavé obchodní praktiky dle § 5 odst. 1 téhož zákona. Za spáchání popsáného přestupku byla žalobkyni dle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.
3. Soud ze správního spisu zjistil, že přestupkové řízení bylo se žalobkyní zahájeno 28. 4. 2025 doručením oznámení o zahájení řízení, a to na základ výsledků provedené kontroly. Žalobkyně se k zahájení řízení vyjádřila podáním ze dne 6. 5. 2025 a následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnula odvolací námitky žalobkyně, k nimž se následně vyjádřila. K námitce, že šlo o transparentní uvedení rozdílu mezi ceníkovou cenou výrobce a prodejní cenou žalobkyně, uvedla, že prezentace spočívala v použití výrazného procentního vyjádření v kombinaci s přeškrtnutou původní cenou a nižší aktuální cenou. Takové sdělení je v běžném vnímání průměrného spotřebitele chápáno jako nabídka slevy z dříve účtované prodejní ceny prodávajícího, nikoliv jako srovnání s ceníkovou cenou výrobce. Připojení vysvětlivky „Sleva z ceníku dodavatele“ (menším nevýrazným písmem nad nabídkou produktů jedné značky, případně až po rozkliknutí ikony „i“ v detailu jednotlivých produktů) nebylo způsobilé zvrátit dojem vytvářený dominantními prvky sdělení (procento slevy, přeškrtnutá vyšší cena, nižší aktuální cena).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Zásadní je celkový dojem, který sdělení vyvolá u průměrného spotřebitele. Ten byl klamavý, neboť vytvářel zdání slevy, která nebyla poskytována. Není současně pravdou, že jednání žalobkyně nebylo v rozporu s požadavky odborné péče. Tento pojem zahrnuje také povinnost poskytovat pravdivé, nezkreslené a jednoznačné informace o cenových výhodách. Jestliže žalobkyně prezentovala jako „slevu“ rozdíl vůči ceníkové ceně výrobce a nikoliv své dříve uplatňované prodejní ceně, neposkytla pravdivou a jednoznačnou informaci. Nepostupovala tedy v souladu s odbornou péčí.

5. Posuzováno je to, zda je praktika způsobila podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. Uvedení výrazného procenta „slevy“ a přeškrtnutí vyšší ceny jsou obecně silné stimuly k nákupu a vedou spotřebitele k závěru, že jde o dočasnou zvýhodněnou nabídku. Nejde-li ve skutečnosti o slevu z dřívější prodejní ceny, ale o srovnání s ceníkem výrobce, je taková praktika způsobila ovlivnit rozhodování spotřebitele způsobem, který by při pravdivé a nezavádějící prezentaci nenastal. Neobstojí ani argument, že jde v odvětví o běžnou praxi v odvětví a zejména v segmentu B2B. Ochrana spotřebitele je kogentní a „odvětvové standardy“ ji nemohou derogovat. Nabídka byla v umístěna na e-shopu objektivně dostupném a srozumitelném také pro spotřebitele. Skutečnost, že část zákazníků žalobkyně jsou podnikatelé, nevylučuje aplikaci pravidel ochrany spotřebitele.
6. Žalobkyně sice následně označení „sleva“ a její procentuální vyjádření odstranila, zachovala však červeně zvýrazněnou přeškrtnutou vyšší cenu vedle aktuální nižší. To je pro průměrného spotřebitele typickým signálem slevy z dříve uplatňované prodejní ceny. Umístění doplňkové „informační“ ikony a rozklikávacího textu nemůže zhojit klamavý účinek základního vizuálního sdělení. Vysvětlení je méně nápadné, dostupné až po interakci spotřebitele a nadále pracuje s procentuálním vyjádřením snížení ceny vůči ceníku výrobce, čímž znovu posiluje dojem slevy, byť vztažené k jiné referenční hodnotě. Vizuálně dominantní prvky jsou nadále způsobilé vyvolat očekávání skutečné slevy z dřívější prodejní ceny. Je-li přeškrtnutá částka ceníkovou cenou výrobce, nikoliv dříve účtovanou cenou žalobkyně, je sdělení stále nejednoznačné a klamavé. Vysvětlivky ukryté za ikonou „i“ jsou doplňkovou, méně viditelnou informací. Nemohou zhojit nesoulad mezi vizuálním sdělením a skutečným stavem. Chce-li žalobkyně srovnávat prodejní cenu s ceníkovou cenou výrobce, musí volit formu komunikace. Žalobkyni (i po úpravě) zvolená forma neodpovídá požadavkům odborné péče a poctivých odborných praktik. Nápravná opatření nebyla plně účinná a dostatečná, pročež neodůvodňují snížení sankce.
7. Spáchaný přestupek je ohrožovací, negativním následkem je tedy již ohrožení zákonem chráněného zájmu (řádná informovanost spotřebitele a poctivost obchodních praktik), vnik škody není vyžadován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“ ze dne 13. 10. 2020, č.j. 8 Afs 77/2020-32). Na způsob informování o slevách byl Inspektorát upozorněn podnětem spotřebitele, který uvedl, že žalobkyně inzeruje slevy, ač prodejní ceny zůstávají po dlouho dobu neměnné. To potvrzuje, že jednání žalobkyně bylo způsobilé vyvolat mylný dojem a narušit ekonomické chování spotřebitele. Nelze akceptovat tvrzení, že k přestupku došlo omylem či že okolnosti svědčí ve prospěch žalobkyně. Způsob prezentace cen se jeví jako zvolený vědomě, a to u více výrobků. Nešlo ani o první obdobné pochybení žalobkyně, ta byla za porušení povinnosti v oblasti ochrany spotřebitele opakovaně sankcionována. Je tedy vyloučeno, aby k nápravě stačilo projednání věci. Podmínky § 43 odst. 2 zákona č.

250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „přestupkový zákon“) tedy nebyly naplněny.

8. Stran výše uložené sankce se žalovaná ztotožnila s hodnocením Inspektorátu, který hodnotil všechna zákonná kritéria. V neprospěch žalobkyně bylo hodnoceno, že byla pro porušení zákona o ochraně spotřebitele již sankcionována a dvakrát se dopustila také porušení dalšího zákona v dozorové pravomoci Inspektorátu.

II. Obsah žaloby

9. Žalobkyně v **prvním žalobním bodě** namítla, že zákazníci v oboru stavebních materiálů očekávají a vyžadují informaci o ceníkové ceně výrobce a rozdílu mezi ní a prodejní cenou. Tento rozdíl je důležitý pro hlavní zákaznickou skupinu žalobkyně - podnikatele. Nebylo záměrem žalobkyně uvést spotřebitele v omyl, proto doprovázela uvedený cenový rozdíl vysvětlivkou. Dále žalobkyně obsáhle popsala postup při posouzení nekalosti obchodní praxe a konstatovala, že se v posuzované věci nejedná o klamavou praxi, nekalou obchodní praxi ani o jednání v rozporu s dobrými mravy. Nebyla naplněna hypotéza § 4 odst. 1 ani § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Aby mohla být obchodní praxe označena za nekalou, musí být kumulativně splněny podmínky uvedené v generální klauzuli obsažené v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tedy: (1) jednání podnikatele vůči spotřebiteli musí být v rozporu s požadavky odborné péče a (2) musí být způsobily podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.
10. Žalobkyně nepostupovala v rozporu s požadavky odborné péče a jí uváděná informace (s ohledem na poskytnutou vysvětlivku) nemohla podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že by mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Nešlo tedy o uvádění slevy, ale o uvedení rozdílu mezi ceníkovou cenou výrobce a prodejní cenou žalobkyně. Průměrný spotřebitel si tedy musel být vědom, že nejde o slevu. Takové sdělení nemůže podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele a nejde o postup v rozporu s požadavky odborné péče. Nedošlo tedy k naplnění skutkové podstaty nekalé praxe.
11. Dle **druhého žalobního bodu** nebyla správně posouzena nápravná opatření. Žalobkyně (1) odstranila slovo „sleva“ a procentuální vyjádření slevy ve sporném kontextu, (2) zavedla odlišení mezi „slevou“ a „snížením ceny proti ceníkové ceně výrobce“, (3) doplnila informační podokno o údaj o nejnižší ceně produktu za posledních 30 dnů a (4) posílila kontrolní mechanismy. Zmíněná opatření prokazují její odhodlání dodržovat zákon a poskytovat spotřebitelům jasné a srozumitelné informace. Nápravná opatření byla účinná a dostačující.
12. Obsahem **třetího žalobního bodu** bylo tvrzení žalobkyně, že byly splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu. S odkazem na § 43 odst. 2 přestupkového zákona a na důvodovou zprávu uvedla, že závažnost jí spáchaného přestupku byla velmi nízká (prakticky nulová), protože nevznikla žádná škoda. V případě uznání odpovědnosti žalobkyně by přitom šlo o její první provinění. Došlo-li ke spáchání přestupku, pak pouze omylem. Okolnosti věci výrazně svědčí ve prospěch žalobkyně, proč upustit od uložení správního trestu. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu nemůže obstát (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č.j. 9 Afs 177/2020-48).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. V posledním **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně tvrdila, že žalovaná se dostatečně nezabývala přiměřeností uložené pokuty, která nebyla uložena při samé spodní hranici. Ta není v § 24 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele stanovena. Vzhledem k tomu, že závažnost přestupku byla nepatrná až nulová, žalobkyně jej nespáchala úmyslně a následek byl také nulový, je pokuta ve výši 50 000 Kč nepřiměřená. Z judikatury NSS plyne, že soud je při moderaci oprávněn zasáhnout do výše trestu, jako by jej uděloval sám. Má pravomoc snížit uloženou sankci nebo od ní upustit. Uložená pokuta je nepřiměřená, protože je napadené rozhodnutí nezákonné.
14. Dále žalobkyně tvrdila, že nestanovil-li § 24 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele spodní hranici sankce, je tím vyjádřeno, že mohou existovat případy, kdy bude možné uložit nejen symbolickou pokutu, ale bude možné od uložení pokuty také upustit. To koresponduje s úpravou obsaženou v přestupkovém zákoně a odpovídá také zásadám trestání obsaženými v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Poukazuje-li žalovaná na nutnost represivní funkce pokuty, žalobkyně se s tím neztotožňuje. Represivní a preventivní funkce musí působit adekvátně ve vztahu k materiální stránce spáchaného přestupku a případným přitěžujícím či polehčujícím okolnostem (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2006, č.j. 5 As 20/2005-66). Materiální stránka přestupku může být natolik slabá a mohou existovat takové polehčující okolnosti, že se stane neadekvátním přístup ke stanovení výše sankce, který bude činit z pachatele exemplární případ a citelně působit do jeho majetkové sféry z důvodu snahy o zamezení páchaní přestupků do budoucna. Takovéto okolnosti v posuzované věci existovaly. Žalobkyně napravila protiprávní stav, poskytla maximální součinnost, jednala pouze nedbalostně a v omylu a šlo o její první podobné provinění. Jednání žalobkyně bylo tak málo závažné, že ani nemohlo mít negativní dopad na zákazníky. Jelikož žalovaná nerozhodla o upuštění od uložení trestu ani dostatečně nemoderovala, je napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou NSS.
15. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud, pakliže napadené rozhodnutí nezruší, upustil od uložení trestu, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, případně aby uloženou sankci moderoval.

III. Vyjádření žalované

16. Žalovaná soudu ve vyjádření k žalobě navrhla, aby žalobu zamítla. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedla, že prezentace žalobkyně byla umístěna v prostředí běžně přístupného e-shopu, s uvedenými cenami včetně DPH, tedy v rozhraní dostupném a srozumitelném i spotřebitelům, s jejichž nákupem žalobkyně zjevně počítala. Systém nevyklučoval, aby zde nakupovali také spotřebitelé a odpovídal tomu také způsob zobrazení cenových informací běžný v maloobchodním prostředí (procentuální „sleva“, přeškrtnutá vyšší cena, nižší aktuální cena). Vysvětlivka byla uvedena menším nevýrazným písmem nad nabídkou produktů jedné značky, příp. až po rozkliknutí ikony „i“ v detailu produktu. O působení prezentace výrobků svědčí také to, že kontrola byla zahájena na základě podnětu spotřebitele. I kdyby spotřebitelé tvořili menšinový segment zákazníků, nelze z toho důvodu vyloučit aplikaci pravidel na jejich ochranu. Obchodní sdělení bylo způsobitelné spotřebitele zasáhnout a vzhledem k formě podstatně ovlivnit jejich rozhodování. V běžném vnímání průměrného spotřebitele vyvolá dojem dočasné cenové výhody z dříve účtované prodejní ceny a nepůsobí jako srovnání s ceníkem výrobce. Ač část zákazníků (byť i převažující) mohou být podnikatelé, nic to nemění na požadovaných informacích o cenových výhodách ve vztahu ke spotřebitelům.
17. Stran **druhého žalobního bodu** žalovaná uvedla, že tvrzení žalobkyně neodpovídá aktuálnímu vzhledu e-shopu. Odstranění slovního označení „sleva“ a procentního údaje nezměnilo jádro klamavého sdělení. Dominantní prvek přeškrtnuté vyšší ceny v kontrastní barvě vedle aktuální nižší ceny byl zachován, což je pro průměrného spotřebitele signálem cenové slevy z dříve účtované prodejní ceny. Je-li přeškrtnutá částka ve skutečnosti ceníkovou cenou výrobce, zůstává sdělení nejednoznačné a klamavé. Doplnění rozklikávací informační ikonky nemůže tento dojem zvrátit, jde o méně viditelný prvek dostupný až po interakci spotřebitele. Forma komunikace nadále neodpovídá požadavkům odborné péče a poctivých obchodních praktik. Chce-li žalobkyně srovnávat svou cenu s ceníkovou cenou výrobce, musí zvolit způsob prezentace. Přijatá opatření nejsou účinná ani dostatečná a nesnižují závažnost přestupku.
18. Neobstojí ani argumentace obsažená ve **třetím žalobním bodě**. Žalobkyně spáchala ohrožovací přestupek, u něhož není vyžadován vznik konkrétní škody. Negativním následkem je ohrožení zákonem chráněných zájmů, jimiž jsou informovanost spotřebitele a poctivost obchodních praktik. Nelze současně přehlédnout, že na způsob informování žalobkyně o cenách byl Inspektorát upozorněn spotřebitelským podnětem, což naznačuje způsobnost vyvolat mylný dojem a ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Není ani pravdou, že okolnosti případu výrazně svědčí ve prospěch žalobkyně. Způsob prezentace cen byl zvolen vědomě a u více výrobků. Nešlo ani o první pochybení žalobkyně, ta byla v minulosti pro porušení povinností v oblasti ochrany spotřebitele opakovaně sankcionována.
19. Nedůvodná je také námitka obsažená ve **čtvrtém žalobním bodě**. Uložená sankce odpovídá závažnosti přestupku a není nepřiměřená. Žalovaná dále konstatovala, že poskytnutí součinnosti je zákonnou povinností a zohlednění této skutečnosti by nemělo být automatické. V úvahu by mělo přicházet tehdy, je-li součinnost poskytnuta způsobem hodným zvláštního zřetele (např. účastník řízení koná výrazně nad rámec svých povinností). Při stanovení výše sankce byla zohledněna také skutečnost, že žalobkyně již byla Inspektorátem pro porušení zákona o ochraně spotřebitele sankcionována a dvakrát se dopustila také porušení dalšího zákon v jeho dozorové pravomoci.

IV. Replika žalobkyně

20. V replice žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci. Zopakovala, že uváděnou cenu doprovázela vysvětlivkou, sdělení tudíž nemohlo ovlivnit rozhodování spotřebitele ani nebylo v rozporu s požadavky obdobné péče. Přijatá nápravná opatření byla účinná a dostačující a prokazují odhodlání žalobkyně jednat v souladu se zákonem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
22. Soud vyšel při svém posouzení z následně uvedené právní úpravy:
23. Podle § 2 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele pro účely zákona se rozumí odbornou péčí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.
24. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Podle odst. 3 téhož paragrafu se nekalou obchodní praktikou rozumí mimo jiné zejména klamavé konání podle § 5 téhož zákona.
25. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.
26. Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
27. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
28. Podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele za přestupek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), odstavce 4, odstavce 5 písm. a), d) až f) nebo k) nebo odstavce 7, 8, 11, 13 až 15 nebo 16.
29. Podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě
30. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Soud předně k **prvnímu žalobnímu bodu** konstatuje, že pro posouzení věci je nerozhodné, zda jsou převažujícími zákazníky žalobkyně podnikatelé. Žalobkyně umožňovala nákup zboží ve svém e-shopu všem skupinám zákazníků, tedy jak podnikatelům, tak také spotřebitelům. Byla tudíž povinna dodržovat zákonem stanovené podmínky k jejich ochraně. Tvzení, že zákazníci v oboru (myšleno podnikatelé) vyžadují informaci o ceníkové ceně výrobce a rozdílu mezi ní a reálnou prodejní cenou, žalobkyně ve správním ani v soudním řízení před nijak neprokázala. I kdyby tomu tak však skutečně bylo, ani tato skutečnost by nemohla vyloučit odpovědnost žalobkyně za dotčený přestupek. Na e-shopu žalobkyně mohli bezesporu nakupovat také spotřebitelé, což ostatně vyplývá již ze skutečnosti, že právě na základě podnětu jednoho z nich byla provedena kontrola, která nakonec vyústila v zahájení přestupkového řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

32. Správní orgány žalobkyni sankcionovaly podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, tedy za porušení § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Soud se dále věnoval tomu, zda žalobkyně naplnila skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přestupek spáchala tím, že na svém e-shopu uváděla u shora vymezených výrobků přeškrtnutou vyšší cenu a stávající nižší cenu s informací o výši procentního rozdílu. V detail výrobku bylo u takto prezentované ceny (a její změny) umístěno v porovnání mnohem menší písmenko „i“, u něhož bylo po rozkliknutí uvedeno „Sleva z ceníku dodavatele“. Totožná informace byla s hvězdičkou a malým písmem uvedena také nad veškerými produkty značky „Porotherm“.
33. Žalovaná k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí podotkla, že připojení uvedené vysvětlivky nebylo způsobilé zvrátit dojem vytvářený dominantními prvky sdělení, tj. procentem slevy, přeškrtnutou vyšší cenou a nižší aktuální cenou. Zásadní byl celkový dojem uvedeného sdělení v očích průměrného spotřebitele, který byl dle žalované klamavý, neboť vytvářel zdání slevy, která ve skutečnosti nebyla poskytnuta. Správní orgány podřadily popsání jednání žalobkyně pod § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, které stanoví, že obchodní praktika se považuje za klamavou, *jestliže obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá*, což vede nebo *může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil*.
34. Žalobkyně v této souvislosti tvrdila, že nebyla naplněna hypotéza generální klauzule obsažené v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Soud však dospěl k závěru, že správní orgány nebyly v posuzované věci vůbec povinny uvedenou otázku zkoumat. Jak totiž vyložil NSS v rozsudku ze dne 23. 10. 2013 č. j. 7 As 110/2014-52, posouzení praktiky dle generální klauzule uvedené v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele přichází v úvahu až tehdy, pokud se nejedná o některou z praktik uvedených v přílohách č. 1 a 2 nebo v § 5 až § 5b zákona o ochraně spotřebitele (srov. též k unijní úpravě českým předpisem prováděné rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 19. 9. 2013, C-435/11, *CHS Tour Services*). Konkrétně ve vztahu k posuzování klamavých obchodních praktik navázal na závěry citovaného rozsudku SDEU NSS například v rozsudku ze dne 22. 8. 2018, č. j. 7 As 379/2017-26, v němž konstatoval, že „[p]okud lze [...] určitou obchodní praktiku označit za klamavou podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, není třeba již zkoumat naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.“
35. Soud tedy musel dále zkoumat, zda informace o ceně poskytnutá spotřebitelům byla věcně nesprávná, tedy nepravdivá, jak to předvídá § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Inspektorát považoval za nepravdivou informaci o poskytnuté „slevě“ u tří shora uvedených výrobků, neboť se podle něj nejednalo o uvedení slev (jak by se to mohlo popř. jevit průměrnému spotřebiteli), ale žalobkyně uváděla rozdíl mezi ceníkovou cenou výrobce a svou prodejní cenou.
36. Soud se s hodnocením shora popsání jednání žalobkyně ze strany správních orgánů ztotožňuje. Také podle soudu jsou dominantními prvky sdělení prezentovaného mimo jiné spotřebitelům přeškrtnutá vyšší cena a aktuální nižší cena doplněné o procentní vyjádření rozdílu mezi nimi. Tento způsob prezentace je typický pro uvádění slev v maloobchodě, tedy pro uvedení rozdílu mezi dřívější a pozdější sníženou prodejní cenou. Pojmem sleva se

v tomto kontextu zabýval SDEU v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, sp. zn. C-330/23, *Aldi Süd*, v němž konstatoval, že „výraz „sleva“ v běžném jazyce odkazuje na snížení doposud uplatňované ceny“, tedy ceny doposud uplatňované prodejcem.

37. Není přitom sporu o tom, že v posuzované věci se ve skutečnosti o slevu v obecně chápaném smyslu uvedeného výrazu nejednalo, neboť šlo v podstatě o porovnání prodejní ceny žalobkyně s ceníkovou cenou výrobce prodáváného produktu. Takováto informace pro spotřebitele nemá valnou hodnotu (nelze z ní dovodit například ani to, za jakou cenu zboží od daného výrobce ve skutečnosti nakoupila žalobkyně) a s ohledem na žalobkyní zvolený způsob prezentace jej daleko spíše pouze zmate. Soud proto má ve shodě se správními orgány za to, že způsob prezentace žalobkyní nabízených výrobků byl klamavý, neboť spotřebitelé se mohli mylně domnívat, že nakupují zboží ve slevě z dřívější prodejní ceny žalobkyně. Ta jim však žádnou slevu neposkytovala. Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že žalobkyně poskytovala spotřebitelům věcně nesprávnou informaci o „slevě“, jelikož nešlo o slevu z předchozí prodejní ceny žalobkyně, ale o pouhé srovnání prodejní ceny s ceníkovou cenou výrobce produktu.
38. Důvodný není ani **druhý žalobní bod**. Soud předně konstatuje, že následné přijetí nápravných opatření bylo zákonnou povinností žalobkyně, která byla povinna odstranit nastolený nezákonný stav. Jejich přijetí tedy nemohlo mít vliv závěr o spáchání přestupku. Správní orgány mohly uvedené jednání žalobkyně případně zohlednit toliko při úvaze o výši sankce. V tomto kontextu se také žalovaná uvedenou odvolací námitkou žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala, přičemž dospěla k závěru, že přijatá nápravná opatření důvod pro snížení uložené sankce nepředstavují. V této souvislosti na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně „(s)ice odstranila procentní údaj a slovní označení „sleva“, avšak zachovala červeně zvýrazněnou přeškrtnutou vyšší cenu vedle aktuální nižší ceny. Taktový grafický rámec je pro průměrného spotřebitele nadále typickým signálem cenové slevy z dříve uplatňované prodejní ceny prodávajícího. Jde o výrazný prvek, který formuje celkový dojem z nabídky. Umístění doplňkové informační ikony a rozklikávacího textu „Ceníková cena dodavatele: X Kč. Naše cena: -X % z ceníku dodavatele“ nemůže zhojit klamavý účinek základního vizuálního sdělení.“ Žalovaná dále konstatovala, že je-li přeškrtnutá částka ceníkovou cenou výrobce, nikoliv dříve účtovanou cenou prodávajícího, je sdělení stále nejednoznačné a klamavé.
39. Ani podle názoru soudu nelze žalobkyní zmiňovaná nápravná opatření považovat za dostatečná. Žalobkyně vizuální podobu sdělení o cenách de facto vůbec nezměnila, i nadále se na e-shopu nacházela přeškrtnutá původní cena a snížená nová cena. Jak již soud konstatoval výše, takovýto způsob prezentace ceny průměrnému spotřebiteli jednoznačně evokuje, že došlo k poskytnutí slevy z původní prodejní ceny žalobkyně, což se však nestalo. Na uvedeném závěru přitom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně z doplňkového textu umístěného v rozklikávací položce „i“ odstranila zde původně obsažené slovo „sleva“. Správní orgány správně konstatovaly, že podstatné je celkové vyznění dotčeného sdělení, které ani podle soudu zásadních změn nedoznalo a nelze tedy dospět k závěru, že by nyní (po přijetí žalobkyní avizovaných opatření) bylo nade vší pochybnost jasné. Že jsou spotřebitelům poskytovány věcně správné, nezavádějící informace.
40. Důvodný není ani **třetí žalobní bod**. Soud ve vztahu k němu nejprve konstatuje, že tvrzení žalobkyně, že ke spáchání přestupku došlo omylem, je pro posouzení naplnění znaků dotčené skutkové podstaty bezpředmětné. Již Inspektorát totiž v prvostupňovém rozhodnutí přesvědčivě vyložil, že odpovědnost žalobkyně je objektivní a zavinění ve formě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

úmyslu tedy není vyžadováno. Současně žalobkyně přehlíží, že se jedná o přestupek ohrožovací a nikoli poruchový, tedy k naplnění jeho skutkové podstaty není vyžadován ani vznik škody či jiné újmy. Sankce je vyměřena za porušení informačních povinností, nikoli za jejich realizaci vůči spotřebiteli, neboť informace o „slevě“, která je však pouze rozdílem mezi ceníkovou cenou výrobce a prodejní cenou žalobkyně, mohla postihnout blíže neurčený okruh spotřebitelů. Byly naplněny jak formální tak materiální znaky přestupku. Pokud jde o následek, ten spočívá v mylném informování o cenách, resp. o slevách, které na straně spotřebitele může vést k učinění rozhodnutí, které by v případě poskytnutí věcně správných informací neučinil (koupě zboží pod dojmem poskytnutí slevy z prodejní ceny žalobkyně).

41. Žalobkyně současně namítla, že byly naplněny podmínky pro aplikaci § 43 odst. 2 přestupkového zákona. Institut upuštění od potrestání však není nárokový. Podle § 43 přestupkového zákona může správní orgán upustit od uložení správního trestu dle své úvahy. Jde o možnost, nikoliv povinnost. Žalobkyně k tomu může dát svým návrhem pouze podnět, což také udělala. NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č.j. 7 Afs 112/2019-35 uvedl, že *„za situace, kdy se žalobce v průběhu správního řízení výslovně dovolával postupu podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích a uváděl řadu okolností, pro které bylo podle jeho názoru na místě upustit od potrestání, bylo povinností správních orgánů se těmito tvrzenými okolnostmi zabývat a zvážit možnost aplikace § 43 odst. 2 zákona o přestupcích.“* Správní orgán tedy nemůže ignorovat žádost přestupce, který navrhuje upustit od uložení trestu. Zvláště, pokud uvádí okolnosti, které upuštění od trestu odůvodňují. Žalobkyně svou žádost v tomto případě odůvodnil nízkou, až téměř „nulovou“ škodlivostí spáchaného přestupku.
42. Soudu dále konstatuje, že přestupkový zákon stanoví v § 43 odst. 2 tři podmínky: (1) závažnost přestupku; (2) okolnosti spáchání přestupku; (3) osobu pachatele, které musí být splněny kumulativně s tím, že tyto podmínky se vážou na důvodné očekávání, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Skutečnosti svědčící pro důvodné očekávání musí být podloženy ve správním spise.
43. Žalovaná se s návrhem žalobkyně vypořádala na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde zopakovala, že žalobkyně spáchala ohrožovací přestupek. K naplnění jeho skutkové podstaty tedy nebylo zapotřebí vzniku škody ani ekonomického následku. Negativním následkem bylo již samotné ohrožení zákonem chráněného zájmu, jímž je řádná informovanost spotřebitele a poctivost obchodních praktik. To odpovídá judikatuře, podle níž není u ohrožovacích deliktů absence škody důvodem pro závěr o bagatelnosti či nulové závažnosti přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2020, č.j. 8 Afs 77/2020-32). Na způsob informování žalobkyně o slevách byl přitom Inspektorát upozorněn spotřebitelem (podle něhož žalobkyně inzeruje slevy, ač prodejní ceny zůstávají dlouhodobě neměnné), což dále potvrzuje, že jednání žalobkyně bylo způsobilé vyvolat mylný dojem a narušit ekonomické chování spotřebitele. Současně nešlo o omyl, ale prezentace cen se jeví jako zvolená vědomě, a to u více výrobků. Nejednalo se ani o první pochybení žalobkyně, ta byla v minulosti za porušení povinností v oblasti ochrany spotřebitele opakovaně potrestána. Je tedy zřejmé, že žalovaná se návrhem žalobkyně zabývala a dostatečně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů mu nevyhověla.
44. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že závažnost jejího jednání je typově velmi nízká. Jak soud uvedl výše, v daném jednání žalobkyně spatřil ohrožení zákonem chráněného zájmu, na což nemá vliv to, zda došlo k ovlivnění určitého spotřebitele (k tomu se soud ostatně již

vyjádřil výše). Soud žalobkyni nemůže přisvědčit ani v tom, že je u ní naplněno důvodné očekávání, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k její nápravě. Správní orgány v tomto směru přílehavě argumentovaly, že žalobkyně byla za porušení povinností na úseku ochrany spotřebitele již v minulosti potrestána a současně spáchala také další přestupky v oblastech výkonu pravomoci Inspektorátu a žalované. Ani podle soudu tedy nelze předpokládat, že by pouhé projednání přestupku postačovalo k nápravě žalobkyně. Naopak v tomto směru souhlasí se správními orgány, které přistoupily k potrestání žalobkyně za daný přestupek.

45. Jde-li o námitky směřující proti výši pokuty, obsažené ve **čtvrtém žalobním bodě**, soud předně uvádí, že správní orgány se přiměřeností uložené sankce zabývaly (Inspektorát konkrétně na str. 7-8 prvostupňového rozhodnutí, žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí). Správní orgány jasně a srozumitelně vysvětlily, proč nelze pokutu ve výši 50 000 Kč považovat za nepřiměřenou. Při určení výše pokuty Inspektorát přihlédl ke všem okolnostem stanoveným přestupkovým zákonem a poukázala na relevantní právní úpravu. Žalovaná následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že Inspektorát hodnotil všechna relevantní zákonná kritéria. Následek jednání žalobkyně stejně jako způsob spáchání přestupku vyhodnotil jako typický. Jako přitěžující okolnost hodnotil Inspektorát skutečnost, že žalobkyně již byla pro porušení zákona o ochraně spotřebitele sankcionována a současně se dvakrát dopustila také porušení dalšího zákona v jeho dozorové pravomoci.
46. K ukládání pokut se vyjádřil NSS již v rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-48, tak, že „*[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán přitom dbá na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Správní orgán je proto povinen zabývat se jednotlivými kritérii pro stanovení sankce, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí o druhu a výměře sankce. Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby správní uvážení bylo přezkoumatelné soudem a současně i srozumitelné účastníkům řízení, musí pak být tento postup objasněn v odůvodnění rozhodnutí.*“ Z judikatury NSS tak vyplývá, že při posuzování výše pokuty musí správní orgán vycházet ze základních principů zákonnosti a individualizace sankce. Dle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, vyplývá, že „*[m]ezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.*“
47. Soudní přezkum je tak velmi omezený, jelikož podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu při hodnocení zákonnosti lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném

rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozhodnutí NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, ze dne 25. 1. 2023, č. j. 3 As 258/2021-30, nebo ze dne 2. 11. 2022, č. j. 2 As 294/2021- 54).

48. Soud v projednávané věci takové překročení či porušení mezí správního uvážení při ukládání předmětné pokuty neshledal. Projevem individualizace v projednávané věci je zhodnocení a započítání jak polehčujících, tak přitěžujících okolností. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgány posuzovaly dopad jednání žalobkyně a z uložené pokuty je zřejmé, že zhodnotily veškeré okolnosti daného případu.
49. Uloženou pokutu soud nepovažuje za nepřiměřenou ani s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí hodnotil v neprospěch žalobkyně skutečnost, že nešlo o její první přestupek na úseku ochrany spotřebitele (příkazem ze dne 24. 3. 2022 jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 6 000 Kč) a žalobkyně byla dvakrát pokutována také za porušení zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů (příkazem ze dne 26. 9. 2022 jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a příkazem ze dne 22. 11. 2023 pokuta ve výši 1 000 Kč). Způsob spáchání přestupku Inspektorát nehodnotil ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobkyně, jelikož ta přestupek spáchala opomenutím, což je typický způsob spáchání dotčeného přestupku. Uložená pokuta v sobě současně nese preventivní i represivní prvek. Žalovaná se s úvahou Inspektorátu ztotožnila.
50. Soud k odůvodnění výše uložené sankce konstatuje, že je velmi strohé, avšak soud neshledal, že by bylo nepřezkoumatelné, což by byla vada, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Na rozdíl od žalobkyně také soud souhlasí s tím, že způsob spáchání přestupku nelze považovat za jednoznačně polehčující okolností (jak se snaží tvrdit žalobkyně). Ani soud neshledal způsob spáchání přestupku jakkoliv atypickým, protože jej správní orgány správně nehodnotily ve prospěch ani v neprospěch žalobkyně. Ani závažnost či povahu jednání nepovažuje soud za okolnost svědčící ve prospěch žalobkyně, k čemuž poukazuje na své úvahy ohledně povahy předmětného přestupku jako ohrožovacího deliktu. Správní orgány se ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti uložené pokuty (ač velmi stručně) zabývaly a postupovaly tudíž v souladu s výše citovanou judikaturou k otázce ukládání správních trestů. Také soud má za to, že stanovená pokuta odpovídá zákonným kritériím pro určení druhu a výměry správního trestu a správní orgány tedy při ukládání sankce nevybočily z mezí správního uvážení.
51. Navazující otázkou je přiměřenost uložené sankce ve smyslu ustanovení o moderaci sankce v soudním řízení správním (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Soud nemůže přistoupit k soudní moderaci pokaždé, pokud se mu výše pokuty jeví jako nepřiměřená. Zákonným požadavkem je, aby správním orgánem uložený trest byl zjevně nepřiměřený, tedy takový, který vzhledem k okolnostem konkrétního případu výrazně, silně vybočuje (též rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022-46). I pokud by měl o ideální výši sankce soud oproti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalované odlišnou představu, nemůže tedy k její moderaci přistoupit, nebyla-li pokuta uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši.

52. Přiměřenost či nepřiměřenost uložené správní sankce v podobě peněžité pokuty je pak nutno hodnotit ve vztahu k podmínkám, které jsou pro úvahu o výši pokuty primárně stanoveny zákonem, a dále pak zejména zohledněním majetkových poměrů pachatele. Zároveň ovšem není možné odhlédnout od toho, že každá pokuta musí působit nejen preventivně, tj. musí přimět pachatele k nápravě, resp. odradit jeho i jiné osoby od páčání obdobných deliktů, ale též represivně; tedy by měla být do jisté míry citelná a zasáhnout určitým přiměřeným způsobem do poměrů pachatele (rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019-62). Je třeba zohlednit také finanční možnosti pachatele. V rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022-46, NSS konstatoval, že již skutečnost, že pokuta je uložena v dolní třetině zákonné sazby, do jisté míry zpochybňuje, že se jednalo o trest zjevně nepřiměřený.
53. V posuzované věci činila pokuta pouze 1 % horní hranice sazby za uvedený přestupek, což odpovídá úvahám žalované stran závažnosti jednání, kterým žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku. Zároveň nejde o takovou sankci, která by zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o její adekvátnosti a spravedlnosti. Soud proto nehodnotí uloženou pokutu jako zjevně nepřiměřenou. Jelikož pokuta není zjevně nepřiměřená, není možné její výši dle § 78 odst. 2 s. ř. s. moderovat.
54. Soudu není zřejmé, co žalobkyně dovozovala z tvrzení, že sankce nebyla uložena při spodní hranici, neboť tato není zákonem stanovena. Jak již bylo uvedeno výše, soud neshledal důvod pro moderaci, neboť pokuta nebyla zjevně nepřiměřená. Pro posouzení této otázky není nestanovení spodní hranice sankce podstatné. To potvrdil v rozsudku ze dne 11. 4. 2025, č.j. 5 As 205/2024-35, i NSS, která konstatoval, že: *„Skutečnost, zda zákon stanoví, či nestanoví spodní hranici pro uložení pokuty, je pro závěr o tom, zda pokuta byla či nebyla uložena v daném případě stěžovateli ve zjevně nepřiměřené výši, zcela irelevantní. Z textu napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud přiblížil při posouzení možnosti upuštění o sankce či její soudcovské moderace nejen k typové závažnosti přestupku, ale i ke konkrétním charakteristikám posuzovaného případu.“*
55. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání.
56. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
57. Žalobkyně zaplatila na soudních poplatcích celkem 6 000 Kč, ač byla soudem v usnesení ze dne 3. 12. 2025, č.j. 15 A 179/2025-18, vyzvána toliko k zaplacení 3 000 Kč. Na soudním poplatku jí tedy vznikl přeplatek. Soud proto postupoval podle § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a třetím výrokem rozhodl o tom, že se žalobkyni vrací přeplatek soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích) k rukám jejího právního zástupce advokáta Mgr. Jiřího Kokeše.

58. K realizaci výroku o vrácení soudního poplatku žalobci soud potřebuje znát číslo účtu, na který má být soudní poplatek zaslán, popř. adresu, na kterou má být poukázán poštovní poukázkou, a proto čtvrtým výrokem rozsudku vyzval právního zástupce žalobkyně ke sdělení těchto údajů v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2026

Mgr. Bc. Jan Schneeweis v. r.
soudce